

David Foenkinos

Numărul 2

Traducere din franceză și note de
IULIANA GLĂVAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

DAVID FOENKINOS
NUMÉRO DEUX
Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2022
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOENKINOS, DAVID
Numărul 2 / David Foenkinos; trad. din franceză și note
de Iuliana Glăvan. – București: Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-366-9
I. Glăvan, Iuliana (trad.; note)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Cu toate că unele elemente ale acestui roman preiau fapte reale, autorul a încercat mai ales să dea frâu liber imaginației sale, de-a lungul unei intrigi cu totul fictive.

În 1999 începea castingul pentru a-l găsi pe băiatul care urma să-l interpreteze pe Harry Potter și care, astfel, avea să devină cunoscut în întreaga lume. Sute de actori s-au prezentat la audiții. În cele din urmă, au mai rămas doar doi. Acest roman spune povestea celui care nu a fost ales.

PARTEA ÎNTÂI

Pentru a înțelege amploarea traumei lui Martin Hill, trebuie să ne întoarcem la originea dramei. În 1999, avea numai zece ani și trăia la Londra împreună cu tatăl său. Își aducea aminte de această perioadă ca de niște vremuri fericite. Într-o fotografie, îi observăm de altfel zâmbetul larg ca o promisiune. Ultimele luni fuseseră totuși dificile; mama sa se întorsese să trăiască la Paris. De comun acord, ca să nu-l despartă de prieteni, ca să nu adauge încă o separare la o altă separare, hotărâseră ca micul Martin să rămână cu tatăl său. Își vedea mama în fiecare weekend și în timpul vacanțelor. Trenul Eurostar este lăudat pentru apropierea franco-britanică, dar a ușurat mult și logistica despărțirilor. La drept vorbind, această schimbare nu l-a afectat pe Martin. Ca toți copiii care asistă la certuri, spectacolul permanent al reproșurilor îi devenise insuportabil. Jeanne ajunsese să deteste tot ceea ce la început îi plăcuse la John. Adorase latura lui artistică și visătoare, înainte să vadă în el numai un leneș extravagant.

Se întâlniseră la un concert The Cure. În 1984, John etala aceeași freză ca solistul, un soi de baobab pe cap. Jeanne era bună pentru copiii unui cuplu de tineri englezi pe cât de bogați, pe atât de rigizi, și avea o tunsoare bob impecabilă. Dacă inima ar avea legătură cu podoaba capilară, nu s-ar mai fi cunoscut. De altfel, Jeanne se afla la acest concert oarecum întâmplător, împinsă de Camille, o altă franțuzoaică pe care o întâlnește în Hyde Park. Amândouă îl remarcaseră pe-acel ciudat în fundul sălii, care avea un aer complet pierdut. Înlănțuia berile precum formația piesele. La un moment dat, îi cederă genunchii. Fetele se apropiară să-l ridice, el încercă să le mulțumească, dar, cum era mahmur, nu mai putea articula nici cel mai mic sunet inteligibil. Îl însoțiră către ieșire să ia o gură de aer. John era suficient de lucid ca să-și dea seama că era cu adevărat demn de milă. Camille, o adevărată fană, se întoarse în sală, în vreme ce Jeanne rămase lângă tânărul care avea nevoie de ajutor. Mai târziu, avea să se întrebe: Oare ar fi trebuit să o iau la fugă? În momentul întâlnirii, el era cât pe ce să cadă, nu e ceva banal. „Fiți atenți la prima impresie, adesea este cea corectă“, spusese Montherlant. Sau cel puțin așa credea Jeanne, că-i putem atribui această frază, probabil din *Fetele*, o carte pe care toate prietenele ei o devorau pe atunci. Câțiva ani mai târziu, avea să descopere că citatul îi aparținea lui Talleyrand. În orice caz, Jeanne se lăsa cucerită de aerul ciudat al acestui băiat. Trebuie să precizăm că

avea un anume umor. Probabil ceea ce numim umor englezesc. După ce își reveni în simțiri, bălmăji: „Întotdeauna am visat să stau în fundul sălii la un concert rock și să beau bere după bere. Întotdeauna am visat să fiu un tip cool. Dar degeaba, sunt un papă-lapte căruia-i plac Schweppesul și Schubert.“

Jeanna rată astfel incredibila variantă de opt minute a cântecului *A Forest*. Lui Robert Smith îi plăcea să prelungească această melodie ce te face să plutești, prima care intrase în topurile britanice. Începu să plouă puternic; cei doi tineri se refugiară într-un taxi și se îndreptară către centrul Londrei. John locuia într-un spațiu minuscul, moștenit de la bunica sa. Înainte de a muri, aceasta îi spusese: „Îți las apartamentul cu condiția să vii să uzi florile de pe mormântul meu o dată pe săptămână.“ Rar vezi astfel onorat un contract pe durată nedeterminată între un mort și o ființă vie. Poate încă un exemplu al umorului englezesc. În orice caz, pactul fu acceptat, iar nepotul nu-și încălcă promisiunea. Dar să ne întoarcem la cei vii. Jeanne, care era de obicei reținută, în acea seară se hotărî să urce la John. Pentru a nu sta cu hainele ude pe ei, au considerat că era de preferat să se dezbrace. Odată dezbrăcați, unul în fața celuilalt, singura alternativă care le rămase era să facă dragoste.

Dis-de-diminează, John îi propuse să meargă la cimitir; trebuia să-și plătească datoria morală. Lui Jeanne i se păru o idee absolut încântătoare pentru o primă plimbare. Merseră ore întregi în magia absolută a începutului lor, fără să-și imagineze că cincisprezece ani mai târziu aveau să divorțeze în trombă.

2

Erau încântați că se numesc John și Jeanne. Povestiră ore întregi; toate paginile trecutului. La început, ființa iubită este un roman rusesc. Roman fluviu dens, nebunesc. Descoperiră că aveau o mulțime de puncte în comun. Literatura, de exemplu. Le plăcea amândurora Nabokov și își promisera să meargă într-o zi la vânătoare de fluturi, la fel ca el. Pe atunci Margaret Thatcher reprima cu brutalitate revendicările și speranțele minerilor în grevă; nici unuia din ei nu-i păsa câtuși de puțin. Fericirea nu se sinchisește de condiția muncitorească; fericirea este mereu un pic burgheză.

John studia la Facultatea de Arte, dar adevărata lui pasiune erau invențiile. Ultima lui găselniță: cravata-umbrelă. Un obiect destinat să devină indispensabil oricărui englez. Cu toate că era o idee strălucită, se lovi de un dezinteres general. Era mai degrabă moda stiloului-ceas. Jeanne îi repeta că toate marile genii

fuseseră respinse la început. Lumea are nevoie de timp pentru a se adapta talentului său, adăuga ea, îndrăgosită și plină de emfază. Cât despre Jeanne, se refugiasse la Londra pentru a fugi de părinți, care nu înțeleseseră niciodată rolul tandreței; vorbea deja perfect engleza. Visul ei era să devină jurnalist politic. Voia să ia interviuri șefilor de stat, fără să știe prea bine cum apăruse această obsesie. Opt ani mai târziu, îi va pune o întrebare lui François Mitterrand cu ocazia unei conferințe de presă la Paris. Asta constituia în ochii ei imaginea consacării. Pentru început, renunță la slujba de bonă pentru a se angaja chelneriță într-un restaurant în care se servea un chili grozav. Observă destul de repede că dacă voia să strângă mai mult bacșiș era de-ajuns să vorbească cu un puternic accent franțuzesc. Zi de zi făcea progrese în arta de a stâlci engleza. Îi plăcea când John o urmărea din stradă, așteptând-o să iasă din tură. Când în cele din urmă termina, se plimbau prin noapte. Ea îi povestea despre clienții neciopliți; el vorbea cu entuziasm despre o nouă idee. Era ca o uniune armonioasă între vis și realitate.

După ce câteva luni își pusese deoparte bacșișurile, Jeanne se gândi că a economisit suficient pentru a renunța la acea slujbă. Compuse o sublimă scrisoare de intenție prin care reuși să obțină un stagiu la prestigiosul cotidian *The Guardian*. Fiind franțuzoaică, i se ceru să ajute corespondentul ziarului la Paris. A fost

ca un duș rece. Spera la o viață palpitantă, să plece ca să facă reportaje ici-colo, dar funcția ei consta în a organiza întâlniri sau a rezerva bilete de tren. Era ciudat, dar meseria de chelneriță i se păruse mai provocatoare intelectual. Din fericire, situația se îmbunătăți. Datorită perseverenței sale, arătă de ce era în stare și în timp i se încredințară și mai multe responsabilități. Ba chiar își publică primul articol. Scrisese câteva rânduri despre apariția Restos du Coeur¹ în Franța. John citise și recitise aceste câteva cuvinte ca și când era vorba de un text sacru. Fusesse incredibil de emoționat să vadă în ziar numele femeii pe care o iubea; de fapt, inițialele ei: J.G. O chema Godard, dar nu avea nici o legătură de rudenie cu regizorul elvețian.

Câteva zile mai târziu, sosind la birou, Jeanne descoperi la rubrica de mică publicitate trei rânduri scrise *în franceză*:

Inventator fără inspirație
A avut o revelație
Vrei să te căsătorești cu mine, J.G.?

Jeanne rămase câteva minute la birou, uimită. I se părea înspăimântător că era atât de fericită. O clipă se

1. Restos du Cœur – organizație caritabilă franceză, al cărei scop este să distribuie pachete cu alimente și mese calde celor defavorizați.

gândi că într-o zi va plăti pentru asta, dar se întoarse repede la relația idilică pe care o avea cu viața ei. Cugetă o clipă la un răspuns inedit, un „da“ care să-l surprindă, o punere în scenă la înălțimea cererii. Dar nu. Luă telefonul, formă numărul apartamentului și, când ridică receptorul, spuse simplu: da. Ceremonia a fost intimă și ploioasă. La primărie, în momentul sosirii mirilor se auzi pe fundal o melodie a formației The Cure. Cei câțiva prieteni invitați aplaudară cuplul, care, așa cum o cere tradiția, se sărută pătimaș după schimbul de verighete. Din nefericire, și cât se poate de surprinzător, nimeni nu se gândise să vină cu un aparat foto. Poate era mai bine așa; fără o urmă concretă a fericirii, reducem riscul de a ne lăsa mai târziu copleșiți de nostalgie.

Plecară apoi, pentru câteva zile, în Anglia, la o mică fermă. Principala lor ocupație din luna de miere a fost să învețe să mulgă vaca. La întoarcere, se mutară într-un apartament mai mare, cu două camere. Astfel, fiecare ar fi putut avea camera lui dacă s-ar fi întâmplat să se certe, își spuseră zâmbind. Era un timp binecuvântat al iubirii, în care umorul curge prin vine; totul ni se pare ușor de luat în râs. Dar asta nu o împiedica pe Jeanne să se gândească la viitor cu ambiție. Deși îl considera un om excepțional pe soțul ei, nu avea totuși de gând să-și asume responsabilitatea întregii vieți de cuplu. El trebuia să se maturizeze, să muncească. De ce e nevoie să te supui tot timpul dimensiunii concrete a vieții? se